

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลของการใช้กลุ่มบำบัดแบบประคับประคองที่มีต่ออัตมโนทัศน์ของผู้ติดยาเสพติดก่อนและหลังการบำบัด
2. เพื่อศึกษาผลของการใช้กลุ่มบำบัดแบบประคับประคองที่มีต่อการติดยาเสพติดซ้ำภายหลังการบำบัด 30 วัน

สมมติฐานการวิจัย

1. กลุ่มผู้ติดยาเสพติดที่ได้เข้ากลุ่มบำบัดแบบประคับประคอง จะมีอัตมโนทัศน์สูงขึ้น
2. กลุ่มผู้ติดยาเสพติดที่ได้เข้ากลุ่มบำบัดแบบประคับประคอง จะมีอัตมโนทัศน์สูงกว่ากลุ่มผู้ติดยาเสพติดที่ไม่ได้เข้ากลุ่มบำบัดแบบประคับประคอง
3. กลุ่มผู้ติดยาเสพติดที่ได้เข้ากลุ่มบำบัดแบบประคับประคอง มีจำนวนผู้ติดยาเสพติดซ้ำน้อยกว่ากลุ่มผู้ติดยาเสพติดที่ไม่ได้เข้ากลุ่มบำบัดแบบประคับประคอง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ติดยาเสพติดเพศชาย ที่เข้ารับการรักษา และอยู่ในระยะฟื้นฟูสมรรถภาพภายในโรงพยาบาลจิตเวช ซึ่งสมัครใจเข้ารับการบำบัดรักษา จำนวน 20 คน แบ่งออกเป็น กลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 12 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดทัศนคติตนเอง (Tennessee Self Concept Scale) ของ วิลเลียม เอช ฟิตส์ (William H. Fitts) ซึ่งแปลเป็นภาษาไทย โดย อาไฟ ศิริพิพัฒน์ (จักรกฤษณ์ สารบุญใจ 2519 : 22 - 26)
2. ผลการทวจสารเสพติดในปัสสาวะ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ขั้นตอนการวิจัย
 - 1.1 เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบวัดทัศนคติตนเอง และแบบสอบถาม เพื่อบันทึกเสียงพร้อมเครื่องเล่นเทป
 - 1.2 ทดลองใช้แบบวัดทัศนคติตนเองเพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดโดยการหาความแน่นอนตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability)
 - 1.3 นำแบบวัดทัศนคติตนเองไปให้ผู้ศึกษาเสพติดเพศชายที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลจิตเวช และอยู่ในระยะฟื้นฟูสมรรถภาพ จำนวน 39 คนทำ เพื่อทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest)
 - 1.4 คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากผู้ศึกษาเสพติดที่คะแนนอยู่ระหว่างเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 40 - 60 ของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม เข้ากลุ่มทดลอง 9 คน และกลุ่มควบคุม 16 คน ซึ่งภายหลังกลุ่มตัวอย่างหลวมที่ออกจากโรงพยาบาลไป จึงเหลือกลุ่มทดลอง 8 คน กลุ่มควบคุม 12 คน
2. ขั้นตอนการวิจัย
 - 2.1 นำกลุ่มทดลองเข้ากลุ่มบำบัดแบบประคับประคอง เป็นเวลา 8 วัน วันละ 1 ครั้ง ครั้งละ 3 ชั่วโมง รวมเป็น 24 ชั่วโมง ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการรักษาของโรงพยาบาลตามปกติ
 - 2.2 กลุ่มทดลอง ทอบแบบประเมินผลการเข้ากลุ่มบำบัดแบบประคับประคอง

2.3 นำแบบวัดค้อมโนทัศน์ฉบับเดิมไปให้ผู้ป่วยติดยาเสพติดเพศชายที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลจิตเวช และอยู่ในระยะฟื้นฟูสมรรถภาพทั้งหมดทำในการทดสอบครั้งหลังการทดลอง (Posttest)

2.4 ภายหลังกการทดลอง 30 วัน ติดตามผลจำนวนผู้ติดยาเสพติดซ้ำของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการเยี่ยมบ้าน สัมภาษณ์ผู้ป่วยหรือญาติ และเก็บปัสสาวะเพื่อนำไปตรวจสอบสารเสพติด

2.5 เก็บรวบรวมข้อมูล ตรวจสอบให้คะแนนคำตอบจากแบบวัดค้อมโนทัศน์ เทนเนสซี และแบบสอบถามประเมินผลการเข้ากลุ่มบำบัดแบบประทับประคอง แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนแบบวัดค้อมโนทัศน์ ครั้งทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง

2. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนแบบวัดค้อมโนทัศน์ ครั้งทดสอบหลังการทดลอง ของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

3. ทดสอบความแตกต่างของการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) กับการทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิตินอนพาราเมตริกที่ใช้ทดสอบกรณีกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มที่สัมพันธ์กัน คือ The Wilcoxon Matched Pair Signed - Ranks Test

4. ทดสอบความแตกต่างของการทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิตินอนพาราเมตริก ที่ใช้ทดสอบกรณีกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน คือ The Mann - Whitney U Test

5. คำนวณร้อยละของจำนวนผู้ติดยาเสพติดซ้ำ

6. ทดสอบความแตกต่างจำนวนผู้ติดยาเสพติดซ้ำระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดย The Fisher Exact Probability Test

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. กลุ่มทดลอง มีคะแนนอ้อมโนทัศน์โดยรวมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านความเป็นเอกลักษณ์ ด้านความพึงพอใจในตนเอง ด้านร่างกาย ด้านศีลธรรมจรรยา และด้านสังคม รวมทั้งอ้อมโนทัศน์ด้านการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง ก็มีคะแนนสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่คะแนนอ้อมโนทัศน์ด้านพฤติกรรม ด้านส่วนตัว และด้านสังคม ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ .05 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มผู้ศึกษาเสพศितिได้เข้ากลุ่มบำบัดแบบประคับประคอง มีอ้อมโนทัศน์สูงขึ้น
2. กลุ่มทดลองมีคะแนนอ้อมโนทัศน์โดยรวมสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านความเป็นเอกลักษณ์ ด้านความพึงพอใจในตนเอง ด้านพฤติกรรมที่แสดงออก ด้านร่างกาย ด้านศีลธรรม และด้านครอบครัว ก็มีคะแนนสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่คะแนนอ้อมโนทัศน์ด้านส่วนตัว และด้านสังคม รวมทั้งอ้อมโนทัศน์ด้านการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มผู้ศึกษาเสพศितिได้เข้ากลุ่มบำบัดแบบประคับประคอง มีอ้อมโนทัศน์สูงกว่ากลุ่มผู้ศึกษาเสพศितिที่ไม่ได้เข้ากลุ่มบำบัดแบบประคับประคอง
3. กลุ่มทดลอง มีจำนวนผู้ศึกษาเสพศितिข้าน้อยกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มผู้ศึกษาเสพศितिได้เข้ากลุ่มบำบัดแบบประคับประคอง มีจำนวนผู้ศึกษาเสพศितिข้าน้อยกว่ากลุ่มผู้ศึกษาเสพศितिที่ไม่ได้เข้ากลุ่มบำบัดแบบประคับประคอง

ขอเสนอแนะ

1. ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้ พบว่า การบำบัดแบบกลุ่มประคับประคอง มีผลให้ผู้ศึกษาเสพศितिมีอ้อมโนทัศน์สูงขึ้น และมีจำนวนผู้ศึกษาเสพศितिข้าน้อยลงภายหลังการบำบัดรักษา 30 วัน จึงควรจัดให้การบำบัดรักษาด้วยวิธีนี้ให้กว้างขวางขึ้น เมื่อผู้ป่วยออกจากโรงพยาบาล ก็ควรจัดโปรแกรมการบำบัดแบบกลุ่มประคับประคองให้ เช่น หลังออกจากโรงพยาบาลแล้ว

2 อาทิตย์ 1 เดือน 2 เดือน จนถึง 3 เดือน และมีการติดตามผลเป็นระยะ ๆ เพื่อส่งเสริมให้กำลังใจผู้ป่วยอย่างต่อเนื่อง

2. กรณีที่บุคลากรในทีมสุขภาพมีจำนวนเพียงพอ ควรส่งเสริมให้มีการอบรมการนำบัตรแบบกลุ่มระดับระคองให้ และบรรจุการนำบัตรแบบนี้เข้าเป็นกิจกรรมการรักษาอย่างหนึ่ง ซึ่งผู้นำกลุ่มควรเป็นพยาบาลประจำหอผู้ป่วยนั้น ๆ เพราะมีความใกล้ชิดกับผู้ป่วยอยู่แล้ว

ศูนย์วิทยพัชกร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย